

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. T. T.**
bytem X
zastoupen Mgr. Ing. Kien Cuong Phan
sídlem Václavské náměstí 21, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30.7.2018, č.j. MV-85047-12/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě podané k Městskému soudu v Praze dne 31.8.2018 a postoupené zdejšímu soudu dne 4.10.2018 usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6.9.2018, č.j. 5 A 195/2018-13, napadá rozhodnutí žalované ze dne 30.7.2018, č.j. MV-85047-12/SO-2015, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 19.3.2015, č.j. OAM-40404-16/DP-2014, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, s odůvodněním, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítá, že nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a jeho odůvodněním, protože v jeho případě existují důvody na něm nezávislé.
3. Žalobce dne 18.3.2019 žalobu doplnil tak, že uvedl, že napadené rozhodnutí je stiženo procesními vadami, jež mají za následek jeho nezákonnost a nicotnost. Přestupky, k jejichž projednání jsou příslušné orgány v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu, jsou taxativně vymezeny v § 156 zákona o pobytu cizinců; uvedené ustanovení nicméně neobsahuje přestupek dle § 139 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a prvostupňový orgán tak není ve smyslu § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, věcně příslušným orgánem k vydání rozhodnutí o spáchání přestupku, který spočíval ve výkonu nelegální práce. Pokud žalovaná vyjádřila svůj názor na činnost žalobce, nejedná se o autoritativní rozhodnutí ve správním řízení a tedy ani o podklad pro vydání rozhodnutí o výkonu závislé resp. nelegální práce. Ani odkazované závěry oblastního inspektorátu práce nejsou zákonným rozhodnutím správního orgánu ve správním řízení. Kontrolní protokol nelze užít jako důkazní prostředek. Odkazovaná zjištění orgánů inspekce práce se nadto týkají 23 státních občanů Vietnamské socialistické republiky, proto bylo stěžím smyslem a účelem protokolu zaznamenávat cokoli v vztahu k jednotlivým přítomným osobám; rozvržení pracovní doby či způsob výkonu pracovní činnosti nelze bez dalšího vzít za prokázané ke každému z přítomných. V odkazovaném řízení vedeném orgány inspekce práce žalobce ani nevystupoval jako účastník řízení a tedy jakékoliv případné rozhodnutí se žalobce netýká. Pokud by měl věcně a místně příslušný orgán, tj. inspektorát práce, za to, že mělo být zahájeno řízení ve věci nelegální práce se žalobcem, jistě by tak z úřední povinnosti učinil; ve věci přestupku spáchaného žalobcem však žádné řízení nebylo vedeno a nebylo vydáno ani žádné rozhodnutí. S ohledem na zásadu presumpce neviny je tedy třeba na žalobce hledět jako na nevinného. Žalobce také nesouhlasí s právním hodnocením zjištěného skutkového stavu. Činnost, kterou měl žalobce vykonávat, není hodnocena komplexně s přihlédnutím ke všem okolnostem, ale jsou pouze účelově vybírány ty skutečnosti, které by mohly osvědčovat, že by se jednalo o závislou práci.

4. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

5. Žalovaná k podané žalobě uvedla, že žaloba nesplňuje náležitosti dle § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalobce v žalobě nevymezil žádný žalobní bod, přičemž rozšířit žalobu lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Žalovaná navrhl, aby zdejší soud žalobu odmítl. K doplnění žaloby, které bylo žalované zasláno na vědomí, se žalovaná nevyjádřila.

III. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s., ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
8. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce ze dne 30.9.2014 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, s odůvodněním, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Za tuto závažnou překážku považovaly správní orgány zjištění, že žalobce od roku 2010 do září roku 2013 vykonával závislou práci v areálu drubežářských závodů v Modřicích, čímž neplnil účel povoleného pobytu, a současně tato jeho činnost vykazovala znaky nelegální práce.
9. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 16.8.2015, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně.
10. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
11. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14.8.2017, zruší ministerstvo platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

12. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
13. Důvod zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívá v tom, že u žadatele není splněna podmínka pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území. Takovou překážku přitom představuje nenaplnění účelu předchozího pobytu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.7.2019, č.j. 6 Azs 373/2018-3, „Vzhledem k tomu, že shora vymezený předmět sporu úzce souvisí s otázkou naplňování účelu povoleného pobytu, Nejvyšší správní soud na úvod pouze pro úplnost připomíná svou dosavadní judikaturu (srovnej např. rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, všechny dostupné na www.nssoud.cz), dle které jinou závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců představuje i nenaplnění účelu předchozího pobytu, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu obsaženého v ustanovení § 44a odst. 3 zákona. Účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, tedy musí být skutečně naplněn, přičemž je nutno hodnotit konkrétní skutkové okolnosti té které věci, zejména rozsah období, po které nebyl tento účel plněn, včetně důvodů tohoto neplnění (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, dostupný na www.nssoud.cz). Za závažnou překážku prodloužení doby pobytu cizince pak bude třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (shodně srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 - 35, oba dostupné na www.nssoud.cz)“. V případě povolení k pobytu za účelem podnikání nestačí, aby byl cizinec pouze formálně zapsán do příslušných rejstříků, ale je třeba trvat na faktickém vykonávání podnikatelské činnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2011, č.j. 7 As 82/2011-81).
14. Za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze za určitých okolností považovat také výkon nelegální práce. „Při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu cizince je podle § 34 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců primárním hlediskem sledování účelu, pro který byl pobyt cizinci povolen. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 - 29, je smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území ČR, a to při pokračování účelu, pro který mu bylo bytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti přiblížit k tomu, zda cizinec jím deklarovaný účel náležitě využívá. V daném případě proto krajský soud nepochybil, pokud zdůraznil, že žalobkyně účel pobytu, jímž bylo podnikání a účast v právnické osobě, skutečně plnila. To jistě nevylučuje, aby správní orgán shledal jinou závažnou překážku, kterou může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti (srov. například právní větu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017 - 47: „Výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Podezření správního orgánu na obcházení zákona cizincem lze nepochybně hodnotit jako zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky [§ 56 odst.

1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců]. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje, a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou...“)...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2019, č.j. 9 Azs 66/2019-41).

15. Žalobce v žalobě uplatnil pouze jediný žalobní bod, spočívající v argumentu, že v jeho případě existovaly důvody na něm nezávislé. Z argumentace uplatněné žalobcem u jednání dále vyplynulo, že měl za to, že činnost, kterou vykonával pro společnost Vodňanská drůbež, a.s. v Modřicích je podnikáním a také odkázal na veškeré formální doklady související s podnikáním vyžadované správními orgány, které řádně doložil.
16. Na základě posouzení obsahu správního spisu však zdejší soud dospěl k závěru, že ze zjištěných okolností týkajících se faktické pracovní činnosti žalobce neplynou žádné důvody na vůli žalobce nezávislé, které by byly příčinou, proč žalobce neplnil deklarovaný účel pobytu.
17. Podle obsahu správního spisu žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, s platností od 16.10.2012 do 15.10.2014. Také předtím žalobce pobýval na území České republiky na základě udělených povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to od 19.11.2007. Žalobce od 20.2.2008 disponoval živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ s oborem činnosti „velkoobchod a maloobchod“, a dále od 6.11.2013 živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „pedikúra, manikúra“.
18. Žalobce dne 30.9.2014 požádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Prvostupňový orgán žádost žalobce zamítl. Z rozhodnutí prvostupňového orgánu plyne, že žalobce přestal splňovat podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť bylo zjištěno, že vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání, bez zaměstnanecké karty a bez příslušné pracovní smlouvy, tedy vykonával nelegální práci, a to od roku 2010 do září 2013, tedy v této době neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu. Právě v těchto skutečnostech správní orgány shledaly jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území.
19. Správní orgány v projednávané věci vycházely mj. z rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5.5.2014, č.j. 918/1.30/14/14.3, o zamítnutí odvolání JUDr. E. P. proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ze dne 15.1.2014, č.j. 10702/9.30/13/14.3-RZ. Skutečnosti plynoucí z uvedeného rozhodnutí shrnuly správní orgány tak, že oblastní inspektorát práce vykonal dne 17.7.2012 v prostorách společnosti Vodňanská drůbež, a.s. v Modřicích, které měl pronajaty JUDr. E. P., kontrolu zaměřenou na dodržování pracovněprávních předpisů. Na místě bylo zjištěno celkem 23 státních občanů Vietnamské socialistické republiky, kteří zde vykonávali pracovní činnost dělníků u výrobní linky, konkrétně se jednalo o navazující činnosti spočívající v porcování kuřat, jejich vykostění, výrobu uzenin a porcování uzenin. Výkon těchto prací se opakoval, byly vykonávány na stále stejném místě. Žádný ze zastižných občanů Vietnamské socialistické republiky neměl s panem P. uzavřen

pracovněprávní vztah, pracovní činnost tyto osoby, včetně žalobce, vykonávaly na základě živnostenského oprávnění v rámci činnosti pro sdružení založené smlouvou o sdružení dle § 829 zákona č. 40/1964 Sb. Finanční odměna za vykonanou práci jim byla JUDr. E. P. zasílána jedenkrát měsíčně na účet. Pracovní dobu měli zjištěni cizinci rozvrženu od pondělí do pátku na osm hodin denně. Všechny osoby zjištěné dne 17.7.2012 při výkonu pracovní činnosti vykonávaly tuto činnost pro JUDr. E. P., osobně ve vztahu podřízenosti, jeho jménem a dle jeho pokynů. Sami cizinci neměli představu o objemu zakázky, nevěděli, do kdy má být hotova, ve smlouvách o dílo byl vždy určen za kontaktní osobu JUDr. E. P. Cizinci práci nevykonávali na vlastní zodpovědnost, ani za práci neodpovídali společně. Každou hotovou zakázku předával JUDr. E. P. na základě předávacích protokolů společnosti Vodňanská drůbež, a.s., případné reklamace měly být uplatňovány u něj. Cizinci vykonávali závislou práci bez platné pracovní smlouvy a rozhodnutí o povolení k zaměstnání. JUDr. E. P. se podle závěrů orgánů inspekce práce dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, když umožnil dotčeným 23 cizincům, včetně žalobce, výkon nelegální práce, za což mu byla uložena pokuta.

20. Podle správních orgánů měl být žalobce přítomen (společně s ostatními cizinci) na místě kontroly provedené Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj dne 17.7.2012 v prostorách společnosti Vodňanská drůbež, a.s. v Modřicích, což právní orgány dovodily z rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5.5.2014, č.j. 918/1.30/14/14.3. Takový závěr nicméně podle zdejšího soudu z předmětného rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce, jež je součástí správního spisu, neplyne. V tomto rozhodnutí je na straně 2 uvedeno, že dne 17.7.2012 bylo na pracovišti společnosti Vodňanská drůbež a.s. na adrese Chrlická 522 v Modřicích zjištěno 23 cizinců – občanů Vietnamské socialistické republiky, kteří jsou v rozhodnutí identifikováni jménem a příjmením a datem narození. Žalobce zde však uveden není. Je tedy zjevné, že žalobce nebyl účastníkem daného řízení, a z ničeho ani neplyne, že by byl kontrolovanou osobou. To nicméně dle názoru zdejšího soudu samo o sobě neznamena, že na žalobce nelze vztahovat závěry plynoucí ze zjištění orgánů inspekce práce. V tomto směru je podstatné, zda byl žalobce členem sdružení, jehož členové byli na místě kontroly kontrolováni (shodně rozsudek zdejšího soudu ze dne 21.4.2020, č.j. 29 A 39/2017-109).
21. Správní orgány kromě rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5.5.2014, č.j. 918/1.30/14/14.3, vycházely také z výsledku žalobce ze dne 26.11.2014 (protokol č.j. OAM-10701-9/TP-2014). Žalobce při něm uvedl, že od roku 2010 do září 2013 pracoval v Modřicích, kde odkošťoval kuřecí stehna, a že jinou činnost nedělal. K dotazu, zda měl na uvedenou práci povolení, uvedl, že „činnost vykonával na základě podnikání, kdy vložil svoji živnost“. Bylo to pod sdružením EPIMA, jehož byl členem. V období 2010 až 2013 se jednalo o jeho jedinou výdělečnou činnost. K práci se dostal přes kamarády, předtím pomáhal své tetě v obchodě, kde pracoval asi rok. Členem sdružení EPIMA se stal tak, že podepsal plnou moc českému muži, jehož jméno si nepamatoval. K předloženému úplnému znění smlouvy o sdružení, ve kterém je podepsán, uvedl, že se jedná o jeho podpis, že jeden Vietnamec, který umí trochu česky, mu řekl, že to má podepsat, tak to podepsal, ale neví, co to bylo. Ve sdružení EPIMA už rok není, proto neví, zda sdružení ještě existuje; když odcházel, tak ještě fungovalo. Zmiňovaný Vietnamec

za něj účast ve sdružení ukončil. Žalobce nevěděl, zda bylo sdružení registrováno u některého státního úřadu České republiky. Ve sdružení byl toliko členem. Svoji pracovní činnost pro sdružení popsal tak, že stál u výrobní linky, každý tam měl svoji práci, on vykošťoval kuřata. Používal pracovní oblečení (zástěra, kalhoty, boty a čepice) s vyšitým jménem a nůž, podle žalobce vše patřilo sdružení. Zašpiněné nebo poškozené oblečení odevzdal a dostal na pracovišti do své skříně se jménem nové. Pracovní doba byla podle zakázky a objednávky, žalobce chodil na ráno na šest hodin, udělal práci a „měl hotovo“. Objednávku se dozvěděl v práci. Ohodnocen byl dle odevzdané práce podle kilogramů, kilogramy se ke konci pracovní doby vážily, uvedené zapisovali pracovníci EPIMy. Peníze dostával jednou za měsíc na účet, asi 15 až 20 tisíc Kč. Na pracoviště se dostával prostřednictvím čipové karty. Pracoviště měl celou dobu stejné. Nevěděl, kam se zpracované maso dodávalo. S finančním úřadem „to probíhalo automaticky“, daňové přiznání za něj dělal pan P. Ohledně potravinářského průkazu žalobce uvedl, že podepsal plnou moc a vše ostatní bylo zařízeno, u sebe tento průkaz nikdy neměl a na lékařské prohlídce nebyl. Platby na OSSZ v roce 2010 až 2013 platil pan P, peníze se odečetly z žalobcovy výplaty. Činnost vykošťování kuřat ukončil z toho důvodu, že jej nebavila. V současnosti podniká v nehtovém studiu, a to od března 2014.

22. Zdejší soud podotýká, že správním spisem neprochází smlouva o sdružení, kterou měl žalobce podepsat a jež mu byla správním orgánem předložena při výsledku dne 26.11.2014, jak je uvedeno v protokolu o výsledku žalobce. Zdejší soud však nemá pochybnosti o tom, že smlouvou o sdružení, ke které žalobce přistoupil, jak uvedl při výsledku, byla smlouva o sdružení založeném dne 2.1.2007, na kterou je odkazováno v rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5.5.2014, č.j. 918/1.30/14/14.3. Žalobce při výsledku uváděl, že byl členem sdružení EPIMA a v rámci něho měl činnost v drůbežárnách v Modřicích vykonávat. To, že se závěry rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5.5.2014, č.j. 918/1.30/14/14.3, vztahovaly kromě jiného právě na činnost sdružení EPIMA, jehož předsedou byl JUDr. E. P., je známo zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti (viz například rozsudky zdejšího soudu ze dne 28.3.2019, č.j. 29 A 80/2017-44, či ze dne 14.5.2019, č.j. 29 A 83/2017-47, jež se týkaly skutkově obdobných věcí, konkrétně zamítnutí žádostí cizinců Vietnamské státní příslušnosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť i tito cizinci pracovali v drůbežárnách v Modřicích a tuto činnost vykonávali v rámci sdružení EPIMA). Zdejší soud proto považoval za nadbytečné vyslýchat další spolupracovníky žalobce k povaze činnosti, kterou ve společnosti Vodňanská drůbež, a.s. v Modřicích vykonávali; faktický průběh své práce žalobce před správními orgány popsal a otázka hodnocení charakteru takto popsané činnosti je otázkou právní, kterou by stěží svědci mohli zodpovědět, neboť svědek může vypovídat pouze o otázkách skutkových. Pokud jde o návrh na dokazování listinami, které žalobce k doložení svého podnikání zaslal správním orgánům, tak ty jsou součástí správního spisu, s nímž se soud podrobně seznámil, přičemž obsahem správního spisu se nedokazuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.5.2015, č.j. 7 As 83/2015-56).
23. Podle zdejšího soudu však i v případě, že by na žalobce nebylo možné vztahovat zjištění z kontroly provedené Oblastním inspektorátem práce dne 17.7.2012, resp. uvedené v rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5.5.2014, č.j. 918/1.30/14/14.3, bylo by

možné považovat za prokázané, že žalobce neplnil účel pobytu a současně vykonával nelegální práci, neboť to jednoznačně plyne z jeho výpovědi.

24. Zdejší soud má s ohledem na výše uvedené závěry správních orgánů za prokázané, že žalobce v období od roku 2010 do září 2013 neplnil účel povoleného pobytu, neboť ve skutečnosti neprovozoval živnost. Žalobce byl sice formálně živnostníkem a členem sdružení podnikatelů, ovšem již z jeho výpovědi před prvostupňovým orgánem plyne, že podnikatelskou činnost ve skutečnosti nevykonával. Jeho činnost byla závislou prací, neboť osobně a soustavně vykonával práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů a vůči zaměstnavateli se nacházel v podřízeném postavení (k uvedeným znakům závislé práce zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3207/2014 Sb. NSS). Naplněním znaků závislé práce se správní orgány dostatečným způsobem zabývaly (především strana 4 až 5 prvostupňového rozhodnutí a strana 9 až 11 napadeného rozhodnutí). Pokud žalobce důvody na jeho vůli nezávislé spatřoval v tom, že se s ohledem na doklady doložené ve správním řízení domníval, že vykonává podnikatelskou činnost, tak mu zdejší soud nemůže přisvědčit s ohledem na zásadu „neznalost zákona neomlouvá“ a to i v kontextu skutečnosti, že žalobce na základě obsahu správního spisu pobývá v České republice od roku 2008.
25. Jelikož již samotné nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, bylo nadbytečné, pokud se správní orgány dále zabývaly tím, zda se ze strany žalobce jednalo také o výkon nelegální práce.
26. Pokud jde o námitky, které byly uplatněny v doplnění žaloby ze dne 18.3.2019, tak těmi se zdejší soud nezabýval, neboť byly uplatněny opožděně, po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby, v jejímž rámci lze ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s. rozšířit žalobu o další žalobní body. Tyto námitky zároveň nepředstavují konkretizaci žalobního bodu, že v daném případě existovaly důvody na vůli žalobce nezávislé (námitky, že správní orgány neměly pravomoc pro posouzení otázky nelegální práce, že jako důkazního prostředku týkajícího se žalobce nelze užít kontrolního protokolu oblastního inspektorátu práce, a že zjištění tohoto orgánu se týkájí obecně 23 státních občanů Vietnamské socialistické republiky a nikoli jednotlivých přítomných osob).
27. Podle zdejšího soudu správní orgány nepochybily, pokud dovodily existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jednání žalobce spočívající v neplnění účelu dlouhodobého pobytu po dobu více než tři let, stejně jako skutečnost, že žalobce uvedeným jednáním současně porušoval právní předpisy o zaměstnanosti (výkon nelegální práce), dosáhlo takové intenzity, že je bylo možné považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Prvostupňový orgán tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl, a stejně tak žalovaná, pokud toto rozhodnutí potvrdila. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že napadené rozhodnutí není stíženo vadami majícími za následek jeho nezákonnost a nicotnost.
28. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

29. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byla žalovaná. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu